

zijn denken het stuur nog niet terug gekregen. Hij voelde zich in zijn eigen huis een lastigen indringer gelijk en werd boos op Emma, die hem zulk een dwaas figuur liet maken.

Wat beteekende die malle vertooning?

Kleurend en met een onhandig gebaar naar een stoel grijpend, hoorde hij door Emma zich toespreken.

„Willem, is 't hier niet erg warm, als je binnenkomt? Ik heb hoofdpijn gekregen van de benauwdheid.”

Hij waagde 't niet op te zien, als bevreesd ook op haar gelaat een blos te ontdekken; maar voelde zich inderdaad omhuld door een verstikkend heete atmosfeer. Zweetdruppels parelden op zijn voorhoofd.

Terwijl zijn handen achter zijn rug naar een zakdoek zochten, boog hij hoe langer, hoe dieper voorover. Het duizelde hem nog steeds. Had hij dan in 't geheel geen tegenwoordigheid van geest?

„Ja, 't is hier wel erg warm heel erg zelfs.”

Siria opende de deur; *hij* scheen in 't minst niet verlegen.

„Dan zullen we, als u 't goedvindt, een oogenblikje spuien.”

En weer bij den haard, tegenover Emma's ledige plaats, in het lage stoeltje neergezeten:

„Ik ben mevrouw komen vertellen, dat ik op sprong sta kapitein te worden. Het zou mij onaangenaam zijn geweest, als u mijn bevordering het eerst uit de courant was te weten gekomen.”

„Ik feliciteer u bij voorbaat.”

„Zeer verplicht; maar condoleer me dan tegelijk. Ik moet den Haag uit en wie weet naar welk onmogelijk plaatsje.”

Den Haag uit! De woorden jubelden Blank door het hoofd. Zijn zelfbeheersching keerde weer; hij rees op, duwde de deur iets meer dicht en nam wederom plaats.

„Nu is er al frissche lucht genoeg binnengekomen voor zoo'n klein vertrek. Kom, mijnheer Siria, dat zal nog wel meevallen.”

Een lichtende blijdschap overstraalde zijn denken; een stroom van frisch warme welwillendheid verkwikte zijn gemoed. Hij leefde weer op, verlangde naar zijn grog en kreeg trek in een babbeltje.

Hoe was 't mogelijk, dat hij zich zoo gek had aangesteld? De aanleiding tot Siria's onverwachte visite lag immers voor de hand. Bestond er één reden om te veronderstellen, dat hij in 't geheim al meer bezoeken had gebracht? Wel neen, wel neen! — Bspottelijke achterdocht! Bijna had hij zich boos gemaakt. De gekke praatjes van dien socialist hadden hem meer van streek gemaakt, dan hij zich bewust was.

Maar dat schichtige overeindspringen, als menschen, die bezig zijn met iets slechts?

Inbeelding? Toch onwaarschijnlijk Anna Karenine?

Doch *wat* dacht, *wat* vreesde hij dan eigenlijk?

Emma had misschien een beetje gecoquetteerd, geflirt, zooals het tegen-